

„Învățământul superior privat reprezintă o provocare la perfecționare și ridicarea standardelor de performanță pentru învățământul de stat”

[“Private Higher Education is a Challenge for the Improvement and Augmentation of State Education Performance Standards”]

Prof.univ.dr. Mihai Golu

Ministru al Educației în perioada 16 octombrie 1991 – 19 noiembrie 1992

“The most significant advantage is that of ensuring an extended offer to answer high school graduates’ need and desire to have access to higher professional training and formation,

1 și 2: Când am preluat eu mandatul, în toamna anului 1991, în sistemul de învățământ era o mare frământare și tensiune, generate îndeosebi de frustrările și nemulțumirile cadrelor didactice, atât preuniversitare, cât și universitare. Aceste frustrări și ne-

as public education fails to embrace them all...Private higher education is a challenge for the improvement and augmentation of state education performance standards...Private higher education in our country. A downside of the private higher education in our country is that it only covers social-human fields, leaving the fields of exact and technical – engineering sciences unaccounted for now. I believe that another downside is that the private higher education copies and reproduces the curricular structure of the state education. From a formal perspective, namely of the functioning and evaluation conditions and criteria, I believe that there are no discriminating elements; from a subjective, attitudinal perspective I think there is discrimination, in favor of state education”.

mulțumiri erau legate de frânarea definitivărilor în învățământul preuniversitar și de blocarea ani în șir a promovărilor în învățământul superior. La acestea se adăuga și faptul că procesul de învățământ continua să se desfășoare după legislația veche, din

regimul comunist. Și cu toate că
trecuseră deja doi ani de la înlă

turarea aceluși regim, în Minister nu se întreprinsese nimic pentru elaborarea unui proiect nou de lege. În acest context, s-au amplificat și inițiativele de creare a unor universități în regim privat, dar care nu aveau încă o bază legală, aprobările și avizele date de miniștri nu aveau caracter de lege. În această situație se afla și Universitatea Fundației Academice „Petre Andrei”.

În aceste împrejurări, mi-am propus trei obiective principale, pe care le-am și realizat, și anume:

1. rezolvarea problemei definitive-rilor în învățământul preuniversitar, care devenise acută;
2. deblocarea promovărilor în învățământul universitar și
3. elaborarea proiectului noii legi a învățământului. Acest proiect a inclus prevederea că învățământul privat are dreptul de a fi organizat laolaltă și ca alternativă la învățământul de stat, fiind componentă a sistemului educațional național. Acest proiect de lege a fost aprobat de Guvern și trimis spre dezbateră în Parlament, în vara anului 1992 și, în final, a fost adoptat ca lege în primul trimestru al anului 1993, sub mandatul D-lui Liviu Maior.

Deci, răspunzând la întrebarea dumneavoastră, spun: am găsit un învățământ superior privat în stadiu incipient, fără o bază legală reală, și am lăsat un învățământ superior privat cu drept legal de funcționare și recunoaștere.

3. În primul rând, plusul cel mai important îl constituie acoperirea unei plaje mai întinse a dorinței și

nevoii tinerilor absolvenți de liceu de a accede la trepte de formare și pregătire profesională mai înalte, învățământul de stat neputând cuprinde pe toți cei care doresc aceasta. Acest aspect s-a evidențiat puternic în primul deceniu după 1990, când numărul celor care rămăseseră în afara unei forme de învățământ superior era foarte mare. De altfel, la acea dată, România se afla pe ultimele locuri în Europa în ceea ce privește numărul studenților, raportat la mărimea populației.

În al doilea rând, învățământul superior privat reprezintă o provocare la perfecționare și ridicarea standardelor de performanță pentru învățământul de stat.

4. În primul rând, aș menționa minusul de început, când majoritatea universităților care se înființau nu dispuneau nici de baza materială adecvată, nici de personal didactic propriu, trebuind să apeleze la cadre didactice din învățământul de stat.

Un al doilea minus a constat în aceea că unele universități au înmatriculat studenți fără un examen de admitere și într-un număr mult prea mare în raport cu posibilitățile reale de care dispuneau. Latura cantitativă a primat în fața celei calitative. Din informațiile pe care le dețin, Universitatea „Petre Andrei” a fost printre puținele excepții de la această linie, ceea ce i-a ridicat prestigiul și recunoașterea.

Un al treilea minus sau neajuns al învățământului superior privat din țara noastră constă în aceea că nu

acoperă decât domeniile științelor socio-umane, rămânând deocamdată neacoperite domeniile științelor exacte și tehnico-ingenerești. Apoi, cred că este tot un minus faptul că învățământul superior privat copiază și reproduce structura curriculară a învățământului de stat. În sfârșit, lasă de dorit și mentalitatea înapoiată a multor studenți care pretind și se așteaptă că dacă plătesc taxa trebuie neapărat să și promoveze, chiar dacă pregătirea lor este sub limita admisibilității.

5. Din punct de vedere formal, al condițiilor și al criteriilor de funcționare și evaluare, cred că nu există elemente de discriminare; din punct de vedere subiectiv, atitudinal, cred că există o discriminare, în favoarea învățământului de stat. Pentru a o înlătura, învățământul privat trebuie să se afirme mai viguros și mai convingător în plan calitativ, atât în ceea ce privește consistența procesului de învățământ, cât și în ceea ce privește cercetarea științifică. După documentația mea, Universitatea „Petre Andrei” satisface în mare măsură aceste condiții.

6. În condițiile actuale ale României, critice și din punct de vedere socio-economic și demografic, scăderea an de an a numărului studenților este o realitate crudă, care se răsfrânge nu numai asupra învățământului superior

privat, ci și asupra celui de stat. Deja în prezent sunt facultăți de stat care se află la limita supraviețuirii. Din păcate, și de o parte și de cealaltă, viitorul este sumbru.

7 și 8. Mandatul meu fiind prea scurt și în perioada de început a învățământului superior privat, nu am avut întâmplări deosebite cu vreo universitate anume, în afară de discuțiile de principiu cu inițiatorii lor. Mă bucur însă să constat că Universitatea „Petre Andrei” s-a înscris de la început pe linia seriozității și calității și prin performanțele obținute a reușit să se impună ca o verigă solidă a sistemului național de învățământ. La împlinirea a trei decenii de existență și activitate prodigioasă, permiteți-mi să-i urez viață lungă și înfloritoare.

LA MULȚI ANI, Universitatea „Petre Andrei” din Iași!